

PAGE 114 UVÁDÍ

PARÍŽ, 13. OBVOD

TOUHA, SEX A POCHYBY

FILM JACQUESE AUDIARDA

FESTIVAL DE CANNES
2021 OFFICIAL SELECTION

LUCIE ZHANG

MAKITA SAMBA

NOÉMIE MERLANT

JEHNNY BETH

scénář CÉLINE SCIAMMA, LÉA MYSIUS a JACQUES AUDIARD, na motivy francouzské novely ADRIANA TOMINA „AMBER SWEET“, „SUMMER BLONDE“, „HAWAIIAN GETAWAY“ hudba RONE, produkce VALÉRIE SCHERMANNOVÁ, kamera PAUL GUILHAUME A.E.C., střih JULIETTE WELFLING, kostýmy VIRGINIE MONTEL, casting CHRISTEL BARAS, výprava MILA PRELI, zvuk BRIGITTE TALLANDIER, VINCENT GOUJON, HORTENSE BAULLY, NIELS BARLETTA, scénář CHRISTELLE MEAUX, vedoucí produkce ALBERT BLASIUS, první asistent režie JEAN-BAPTISTE POUILLON, producenti CEDRIC ETTOUATI, produkce PAGE 114, v koprodukcích s FRANCE 2 CINÉMA a PÁSPONEM CANAL+ CINE+ FRANCE TELEVISIONS ve spolupráci s PLAYTIME, MEMENTO DISTRIBUTION, ČIHOVA 17

france+2cinéma

france+tv

CANAL+

CINE+

PLAYTIME

memento
DISTRIBUTION

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

Radio Wave
Český rozhlas

MEDIÁLNÍ PARTNER

TOTALFILM

A2

S PODPOROU

Co-funded by the
Creative Europe MEDIA Programme
of the European Union

PRESSKIT PAŘÍŽ, 13. OBVOD

Francie, 2021
105 min

Režie: Jacques Audiard

Scénář: Céline Sciamma, Léa Mysius & Jacques Audiard

Kamera: Paul Guillaume, A.F.C

Střih: Juliette Welfling

Hrají: Lucie Zhang, Makita Samba, Noémie Merlant, Jehnny Beth a další...

Premiéra: 18. 11. 2021

Distribuce ČR: Aerofilms

Trailer: youtu.be/ffuDa0rONjo

Více informací o filmu: <https://www.aerofilms.cz/pariz-13-obvod/>

PRESS KONTAKT:

Aerofilms | Alžběta Dlouhá | alzbeta@aerofilms.cz | +420 739 553 842

Fotografie v tiskové kvalitě a další materiály ke stažení najdete na úložném systému aero.capsa.cz (přístupové údaje na vyžádání).

SYNOPSIS

Tři mladé ženy a jeden muž. Jejich životy se na chvíli protnou ve čtvrti Les Olympiades, v pařížském 13. obvodu. Výřečná a drzá Émilie pracuje v callcentru a přivydělává si pronájmem volného pokoje. Naváže intimní vztah se svým novým atraktivním nájemníkem jménem Camille. Toho ale přitahuje nedobytná Nora, která zase tráví noci videohovory s cam girl Amber. Dynamicky natočený černobílý snímek Jacquese Audiarda citlivě a s porozuměním sleduje krátké období v životě současných třicátníků, kteří se vyhýbají závazkům a samotu zahánějí večírky, povrchními známostmi a náhodným sexem. Nebo i oni touží po lásce a vzájemném porozumění?

PROČ TENTO FILM

„Legendární Jacques Audiard natočil snímek o třicátnících, který ani trošku nepůsobí jako vzpomínání na mládí. Držitel Zlaté palmy a Grand Prix z Cannes spojil síly s vycházejícími scenáristickými hvězdami a výsledkem je mimořádně svěží a současný generační portrét. Film, s nímž se mileniálové snadno identifikují a na kterém si pošmáknou cinefilové každého věku, nadchnul i Gaspara Noého. Taková zpráva se alespoň šířila v Cannes, a my nemáme důvod jí nevěřit. Stylová a nápaditá podívaná bez příkras plná vášně a sexu, to má (nejen) Gaspar rád.“

Jan Noháč, Aerofilms

VYJÁDŘENÍ REŽISÉRA

Na začátku byly tři grafické novely Adriana Tomineho. Líbila se mi jejich stručnost, nenápadná hloubka, postavy plné rozmarů a melancholie, zdařilé použití dějových zkratek a konečně i to, jak se v nich každá lidská bytost jeví jako malá nevyzpytatelná propast.

Ještě před tím jsem už nějakou dobu toužil napsat komedii. Tím, že jsem to propojil s Tomineho dílem, jsem získal možnost napsat „proměnlivý“ příběh odrážející Tomineho postavy. Nenápadně vystavěný film, jehož hrdinové by ale neustále mluvili.

Na samotném počátku byl Rohmerův film *Moje noc s Maud*, a aniž bych si to uvědomoval, i touha natočit jednou film o lásce – přesněji řečeno o tom, kdy a jak se v současnosti o lásce mluví. Ve filmu *Moje noc s Maud* si dva muži a žena, ale především muž a žena povídají celou noc.

Mluví o všem: samozřejmě o sobě, ale také o Bohu, B. Pascalovi, padajícím sněhu, životě daleko od hlavního města, půvabu mladých katolických dívek a tak dále. Nakonec, ačkoli si dali všemožně najevo vzájemnou přitažlivost a také si ji připustili, ačkoli by si měli padnout do náruče a milovat se, nestane se tak. Proč? Protože všechno už bylo řečeno a svádění, erotika a láska se ventilovaly jen slovy. Dělat cokoli navíc by bylo nadbytečné.

Jak by se asi takhle situace odehrála v současnosti, kdy se nám nabízí pravý opak? Co se vlastně odehrává v dnešní době Tinderu a „sexu na první schůzce“? Můžou v takových podmínkách existovat hovory o lásce? Samozřejmě že ano. Jak o tom můžeme vůbec pochybovat. Ale v jaký okamžik vstupují do hry? A jaká slova se v nich používají a jaký je protokol?

To je jedna z hlavních vypravěčských linek ve snímku *Paříž, 13. obvod*.

ROZHOVOR S JACQUESEM AUDIARDEM

Proč jste si pro francouzský název vybral právě Olympiades?

Olympiades je oblast s vysokými věžáky nacházející se uprostřed 13. pařížského obvodu mezi rue de Tolbiac a Avenue d'Ivry. Tato čtvrť vznikla díky renovačnímu programu ze 70. let 20. století, a proto je v ní dobře patrná architektonická homogenita. Jako pocta zimním olympijským hrám v Grenoblu roku 1968 je každý věžák pojmenovaný po městě, které olympijské hry v minulosti hostilo: Sapporo, Mexiko, Athény, Helsinky, Tokio... Ulice se jmenují podle olympijských sportů: rue du Javelot [Oštěpařská], rue du Disque [Disková].

Olympiades jsou originální, exotickou a živou čtvrtí, kde se mísí různé sociální skupiny a kultury. Postavy z filmu v ní žijí a kříží se tu i jejich cesty. Název Olympiades také odkazuje na sportovní výkony a při troše nemravné fantazie může odkazovat i na sexuální úspěchy jednotlivých postav.

Scénář je adaptací tří příběhů amerického autora grafických románů Adriana Tomineho. Co se vám na jeho smyšleném světě líbilo a podle čeho jste si vybíral příběhy, které budete adaptovat?

Tomineho povídky jsou stručné, blízké realitě, jsou v nich postavy, které jsou ztracené a pátrají po něčem, co nedokážou přesně definovat. Všechny tyto aspekty se mi líbily. Navíc jsou jeho kresby velmi jednoduché a působivé, neodvádějí pozornost od vyprávění a jako by už byly nachystané k natočení, skoro jako storyboard. A kromě toho je Adrian Tomine, podobně jako Eric Rohmer, moralista: na konci těchto příběhů se zdá, že se jeho postavy naučily něco o životě i o sobě samých.

Jak vás napadlo natočit film? Co se stalo, že jste se jednoho dne probudil s myšlenkou: dnes udělám adaptaci tří Tomineho příběhů?

Čím dál víc se mi zdá, že výraz „hledání dobrého námětu“ nedává příliš smysl a že „hledání námětu“ je podle všeho nejjistější způsob, jak žádný námět nikdy nenajít, nebo přinejlepším najít námět špatný. Nemáte totiž hledat námět, ale přemýšlet o tvarech a vzorcích, o věcech obecně, jak jsou složené ze světla, rytmů, barev, zvuků, typů postav a motivů. Například poté, co jsem natočil *Les Frères Sisters*, jsem začal přirozeně přemýšlet o jejich pravém opaku, tedy o městském příběhu, s postavami z města na omezeném prostoru (v 13. pařížském obvodu), bez barev a skoro bez akce.

A pak mi jednou kamarád vyprávěl o knížkách Adriana Tomineho, které jsem do té doby neznal. Přečetl jsem si je a všechno, co se mi tehdy honilo hlavou, začalo krystalizovat a postupně z toho vzniknul film *Paříž, 13. obvod*.

***Paříž, 13. obvod* je především film o mladých lidech.**

Ano, o mladých, co už nejsou teenageři. Čtyři hlavní postavy jsou mladí dospělí, kteří už mají jisté životní zkušenosti a kteří se budou mezi sebou potkávat a milovat. Všichni žijí v nějakém společenském kontextu, nejsou to žádní poustevníci. Tři z nich jsou třicátníci a už se musí potýkat s těžkostmi života: hledají si bydlení nebo práci, procházejí krizí v pracovním životě a nedokážou se usadit ani vázat, pokud jde o sexualitu, nemluvě o vztazích. Jen co se osamostatnili, už mění svůj životní styl. Právě v téhle fázi se nacházejí, jako ztracené duše z příběhů Adriana Tomineho. Postava Camilla (Makita Samba), mladého učitele na střední škole, je už znechucená školským systémem. Nora (Noémie Merlant) s bolestnou rodinou minulostí přišla do Paříže, aby se vrátila zpátky do školy. Emilie (Lucie Zhang) se po mnohaletém studiu na univerzitě rozhodla – a zdá se, že záměrně –, že se bude poflakovat od jedné podřadné práce k druhé. Amber Sweet (Jehnnny Beth), která se živí natáčením a streamováním erotických videí, poprvé vystoupí zpoza obrazovky.

Všechny postavy vlastně zažívají rozčarování, ale v dobrém slova smyslu, protože si do té doby o sobě dělaly iluze. Zkušenosti, kterými projdou, jim otevrou oči, aby poznaly, kým skutečně jsou, co chtějí a co skutečně milují.

Film, který je silně zakořeněný v přítomném okamžiku, v roce 2020, byl natočen černobíle, což je sice neintuitivní, ale dodává mu to nadčasový rozměr.

V Paříži jsem toho už natočil hodně a přijde mi, že to není snadné město: je příliš muzejní, příliš haussmannovské, není tam dost perspektiv a linií...

Výběr 13. obvodu a černobíle natáčení mi daly možnost nabídnout něco názornějšího a změnit představu o Paříži. Natáčeli jsme tohle evropské město téměř jako asijskou metropoli. Nakonec by se dalo říct, že *Paříž, 13. obvod* je svým způsobem jako „dobový film ze současnosti“. A pak je tu samozřejmě vizuální odkaz na *Manhattan* Woodyho Allena.

Jediný okamžik je natočen barevně, a to velmi symbolicky.

Ano, je to okamžik, kdy do příběhu vstupuje Amber Sweet, cam girl, neboli pornoherečka. Amber, kterou vidíme jen přes obrazovky počítačů a telefonů a která žije daleko od Paříže, je vlastně nejvlivnější postavou příběhu. Nořin život převrátí vzhůru nohama a dominovým efektem nakonec změní i životy Camilla a Émilie.

Pojďme se ještě pobavit o postavách a začněme s dvojicí Émilie / Camille, jejichž příběh vypráví první část filmu.

Émilie, mladá žena, napůl Francouzka, napůl Číňanka, se zmítá mezi vysokými nároky své rodiny a svobodným životem mladé ženy. Právě dokončila prestižní univerzitu Science Po, ale rozhodla se živit podřadnou prací (v call centru, jako servírka). Je nesmírně chytrá, ale mrhá spoustou času bojem proti očekáváním své rodiny tím, že je všechny malicherně provokuje.

Camille je v životě víc ukotvený. A jeho rodina je ve filmu vidět víc. Potkáváme jeho sestru, která se snaží prosadit jako stand-up komička. Je to rodina, která těžila ze vzdělání na státní škole. Snadno si představíme, že jejich matka byla učitelkou angličtiny nebo španělštiny a otec učitelem matematiky. Camille učí literaturu a prožívá profesní krizi. Ve vztahu k ostatním je okouzující a zároveň nesnesitelný. Je pohotový a dobře to o sobě ví, takže se rád poslouchá. Jeho zájmy jsou ženy, milostný život a svoboda. Slepým prosazováním těchto zájmů však nakonec uvízne ve vlastní pasti.

Pojďme si teď říct něco o Noře a Amber, druhém „páru“ ve filmu.

Noře je 33. Utekla z venkova, kde pracovala jako realitní makléřka, aby se vrátila ke studiu na univerzitě Paris-Tolbiac. Neuvědomuje si, že je krásná a inteligentní. Myslí si o sobě, že je nudná, ale ve skutečnosti se jen necítí dobře ve své kůži. Setkání s Camillem ji dočasně uspokojí, ale až Amber Sweet jí převrátí život naruby. Amber, která je upřímná, odvážná a světaznalá, ji naučí, co znamená svoboda ve všech možných ohledech. Nora se díky ní hluboce a definitivně změní.

Povězte nám něco o výběru herců a práci s nimi.

Zásadní roli při výběru herců sehrála Christel Baras, vedoucí castingu. Patří jí dík, že našla Lucii, Makitu, Noémii i Jehnny.

Protože všichni členové souboru měli různou úroveň zkušeností, pracovali jsme hodně ve fázi preprodukce: samozřejmě jsme zkoušeli, ale měli jsme také speciální setkání, kde jsme se věnovali tělu a pohybu, abychom zvládli „sexuální“ scény, pokud možno v klidu.

Tři dny před začátkem natáčení jsme si v jednom pařížském divadle prošli celý scénář od začátku do konce. Byla to příležitost, aby se všichni herci setkali, viděli se ve svých rolích a udělali si představu o tom, co funguje a co ne, a také aby si vybudovali vzájemnou důvěru.

A ještě něco: protože jsme zkoušení věnovali tolik času, byli jsme si jistí, že natáčení proběhne velmi rychle, a tím omezíme dobu, kdy budeme vystaveni covidu.

Ve filmu velmi výrazně odkazujete na snímek Erica Rohmera *Moje noc s Maud* (1969). Proč je pro vás tak důležitý?

Moje noc s Maud stála na samém počátku mého života mladého filmového nadšence. Udělala na mě takový dojem, že když jsem v roce 1994 točil svůj debut *Regarde les hommes tomber*, požádal jsem Jeana-Louise Trintignanta, aby se ujal hlavní role.

V *Moje noc s Maud* si dva muži a žena, ale především muž a žena povídají celou noc. Mluví o všem: samozřejmě o sobě, ale také o Bohu, B. Pascalovi, padajícím sněhu, životě daleko od hlavního města, půvabu mladých katolických dívek a tak dále. Nakonec, ačkoli si dali všemožně najevo vzájemnou přitažlivost a také si ji připustili, ačkoli by si měli padnout do náruče a milovat se, nestane se tak. Proč? Protože všechno už bylo řečeno a svádění, erotika a láska se ventilovaly jen slovy. Dělat cokoli navíc by bylo nadbytečné.

ZE ZAHRANIČNÍCH OHLASŮ

„Snové plátno z příběhů o lásce a sexu a sexu a sexu.“ – [IndieWire](#)

„Hladce plynoucím a oduševnělým portrétem současných mileniálů, kteří hledají spřízněnou duši.“ – [Variety](#)

„Film *Paříž, 13. obvod* má definitivně co říct k současnosti.“ – [Time Out](#)